

# גידי לוי מצייר, בונה את ביתו ומטפל בבנו בעת ובעונה אחת

# שלת ציור על פני המים

מפיק הסרטים מיכה שרפשטיין. הצלם היה אילן רוזנברג. מספר גידי: „מיכה הוא מדיום העובר מדלת לדלת. הדלתות הן סימבול של מעבר מסיפור לסיפור. כל דלת היא שניה בהיים. 10 הדלתות שבסרט צבועות כל אחת בצבע אחר. מיכה פותח את הדלת ורואה פיתאום את אשתו. רותי. אחר כך הוא רואה בדלת אחרת את סצנת צילבתו של ישו, שבה משתתפים משה אישכסית ודידי לוקוב. כשהוא פותח דלת נוספת הוא נכנס דרך הים בדלת הן נפתחת למסיבה המונית שצולמה ב־ בית יפואי רחב מידות. באותה מסיבה נפתחת דלת אחרת לחדר שבו מתקיימת אורגיה. דלת נוספת נפתחת אל קבוצה העוסקת ביוגה, וכל זה בא להראות מה קורה בעיר כל שישי־שבת.“

## בית מוזנת ביפו



**פני שנתיים נשא** גידי לוי לאשה את רותי שרף. הנחשבת אחת היפות שבדיילות אל־על, אחרי שקדם לכן היו יחד כבעל ואשה במשך חמש שנים. חתור נתם התקיימה כצהרי יום. רותי לבשה או שמלת תחרים לבנה וגידי גיינס וחולצת טריקו שחורה. כששבינים שימשו להם אחותה של רותי עורכת הסרטים אתי ויולטיר ובעלה, המשורר מאיר ויולטיר. תקופה ארוכה התגוררו רותי וגידי בחדר

כל חשיבות לגבי. כל אותה תקופה עשיתי דברים משלי, המשכתי לעבוד בסרטים והכנתי את תערוכת היחיד הראשונה שלי. „אחרי התערוכה החלטתי שאין לי יותר עניין להיות פועל בתעשיית הקולנוע הישראלית, ושם כבר לעפוק בקולנוע או לעשות משהו שבאמת בראש שלי. כתבתי תסריט בשם הדלתות והגשתי אותו למרעצה לעידוד הסרט הישראלי. הם ביקר שו ממני דוגמה של עבודה שעשיתי. הכנתי סרט ב־8 מ״מ סופר, ואמנן סלומון היה הצלם. שם הסרט: תערוכה בעיר.“

סרט־הקולנוע הראשון של גידי לוי היה דבר מיוחד־במינו כ־20 איש נטלו חלק בעשייתו. גידי שיתף בו את כל ציוריו, וכל אחד מהמשתתפים נשא ציור. החבורה עברה את תל־אביב לאורכה ונוצרה מעין תערוכה־תהלוכה. כשהגיעה החבורה ליר רקון המסיכה בסירות עד לשפך שבראש העין, בכל סירה היו שני אנשים עם שתי תמונות, וכך נעה התערוכה בזרם איטי ומתמשך. כשהגיעו לשפך התמקמו, וערכו תערוכה של יום אחד בין העצים. את הסרט ליוותה מוסיקה קוסמית שנבחרה על־ידי גידי באופן מיוחד. יום הצילומים הפך להפנינג.

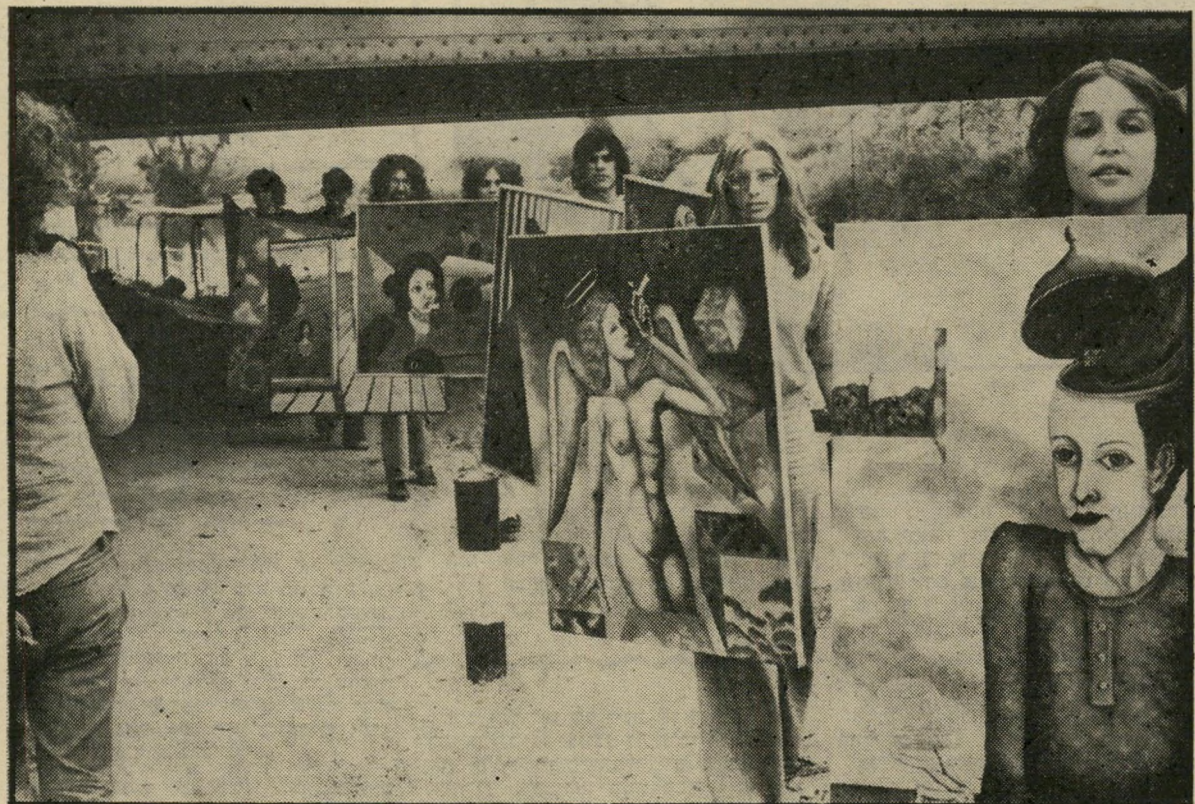
המרעצה אישרה את התריט של הדלתות, וגידי קיבל תקציב בסך 8.300 ל״י שהספיק לו, לדבריו, בדיוק למעבדות ולפיתוח. את כל השאר מימן עם מעט עזרה מידידי. כמדיום קולנועי נבחר ידידו של גידי,

פלאסטית בבתים. הוא הביא עימו שלוש עבודות לדוגמה התקבל מייד לשנה הראשונה שלי. גידי, המעיד על עצמו כי הוא קפדן, סירב. נרשם לשנה הראשונה כדי להתמחות בקומפיוזיציה. תוך פרק זמן קצר הסתבר לו כי מוריו צדקו, והוא עזב את הלימודים.

לפרנסה עסק בבניית תיפאורות לקולנוע ולטלוויזיה עבור אולפני הסרטה בהרצליה.

באותה תקופה פעלה קבוצה אמנותית העין השלישית בהנהגתו של במאי־הקולנוע נוע והצייר זאק קתמור. גידי לוי וזהה תמיד עם אנשי הקבוצה. אך הוא מכחיש זאת נמרצות ומסביר: „העין השלישית היתה קבוצה שפעלה מתוך מניעים אמנר־תיים, ערכה האפנינגם ותערוכות והיתה לה הנות למימך ספרים ותקליטים. הקשר שלי עם הקבוצה היה בגלל עצם החברות שלי עם זאק קתמור. הסיבה שלא נמנית ממש עם חברי הקבוצה היא שאינני מסוגל להינת גרנד של משהו. אנשי הקבוצה גרו בבית של זאק קתמור ואן טוכמאיר, או בבית של השחקנית יעל אביב ובעלה צחי שני. אני מעולם לא גרתי איתם.“

„מובן שבתוך חבורה כזו, שהיא מעין קבוצת אנשים בסיר־חץ, יש מתחים. כתוצאה מהמתחים גם התפרקה החבורה. האנשים נסעו לחו״ל, איש־איש למקומו. אני היחיד שלא היו לו מתחים עם אף אחד, כי לא הייתי ממש מעורב — או בשארתי בארץ. לעין השלישית לא היתה



**תערוכה בירקון** אירגן גידי לוי משלושים עבור דותיו לצורך צילום סרט קצר צר ב־8 מ״מ סופר. בתערוכה נשאו עשרים מידידיו של לוי את יצירותיו, הלכו עימן לאורך כל העיר והגיעו לירקון, שם הונחו הצירות על נושאים בסירות ששיטו לאורך הירקון (בתמונה למעלה) עד לשפך ראש־העין, שם נערכה תערוכה בין העצים.

**ל ון מתעלם כאהבים** מתחת לסדין איפנתי עשוי משי כביבני הדגל הי אמריקאי. עכזיהם, רגליהם וידיהם של בני הזוג בולטים החוצה. פניו של הגבר אומרת אימפוטנציה, פניה של האשה מביעים תדהמה וחוסר שביעות־רצון. זהו רק אחד מצויריו יוצאי־הדופן של הצייר גידי לוי. ציור אחד, התלוי בחדר־האורחים הענקי של ביתו היפואי מראה שולחן ועליו פחיות בירה. גידי לוי אינו סומך, כנראה, על יד הדימיון הטובה של המתבונן. הי שולחן הוא שולחן אמיתי היוצא מתוך התמינה ופחיות הבירה הן אותנטיות; חלקן מלאות, חלקן ריקות וחלקן מעוכות. רק המאפיה העמוסה בדלי הסיגריות מצויירת.

הצייר גידי לוי, הפותח בימים אלה את תערוכת היחיד השנייה שלו, הוא פנים חדשות לקהל הרחב בשדה האמנות בארץ. אם כי בחוגי האמנים כבר מכירים אותו. הוא בן 32, שחור־שער, צנום ושקט מאד. יליד רמת גן, שהתחנך בקיבוץ בית־אורן מאז התגרשו הוריו, שם סופח כשרון הציור שלו ונוצל לצורך הכנת תיפאורות לחגיגות הקיבוציות. בצבא הוקפא הכיש־רון, ולוי עסק בעבודה מיקצועית השובה.

כשהגיע העירה עם תום שירותו הצבאי, נרשם ללימודי אמנות במכון לאמנות